

[Erhard Jakobsen]

nemlig pensionisterne. Det er dem, der føler sig mest snydt af den socialdemokratiske regering i Sverige, som ikke har nogen, den kan skælde ud på, fordi den har klart flertal og kan gennemføre lige, hvad den vil. Men det betyder også, at den er nødt til at gennemføre det, der er nødvendigt, for den kan ikke give andre skylden, det er dens egen, den sidder selv med den.

En anden er hr. Mitterrand. Der rases over hele Frankrig over, at Mitterrand i stedet for det, han stillede op med det sociale program og alt det dér, kommer med den ene nedskæring efter den anden. Og så kan jeg bruge et citat fra noget, hr. Mitterrand sagde i anden forbindelse, nemlig i debatten om raketterne. Da sagde Mitterrand om sine kolleger i andre lande, herunder de danske socialdemokrater og de tyske socialdemokrater, der havde en anden holdning til raketterne end de franske socialister: ja men de er jo ikke i regering. Det var hans forklaring. Han vil også her kunne sige, at når danske socialdemokrater kan løfte de sociale forbedrings fane højt, er forklaringen, at de ikke er i regering. Det er utroligt – det har socialdemokraterne her i salen vist flere gange – hvad de er i stand til at præstere af konstruktivt, når bare de ikke er i regering. Det bør vælgerne huske, hvis vi nu skal ud at have valg, at socialdemokraterne er bestemt bedst, når de ikke er i regering. Det er utroligt, så mange gode ideer de får, også ofte med tilbagevirkende kraft.

Må jeg sige om det med fattigdomsparagraffen: jeg kender ingen i den nuværende regering og i de nuværende regeringspartier, der vil benægte, at vi har gennemført højst ubehagelige ting. Vi har gennemført ting, som vi absolut helst havde været fri for at gennemføre, og vi ved udmærket godt, at der er ramt for hårdt, og at der er ramt uretfærdigt. Men hvornår er der ikke det? Hvornår har nogen nogen sinde kunnet gennemføre noget som helst indgreb, uden at man ramte for hårdt visse steder og ramte uretfærdigt mange steder? Deri er absolut intet nyt, men det er forkert at påstå, som det i nogen grad lå i hr. Gert Petersens udtalelser, at dette skulle være led i en slags ideologi, at dette skulle være et stykke klassepolitik. Det kan det ikke være, al den stund den sociale standard i Danmark uanset dette stykke politik

ligger på et langt, langt højere niveau, end den gør andre steder.

Og så er der endelig også det, at formentlig gider ingen spille tid på hverken i dag eller senere at finde frem alt det, som socialdemokraterne fandt ud af der burde gøres, umiddelbart før de gik af som regering. Men det er da ganske klart, at alle vidste, også alle socialdemokrater, at skal man bevare den sociale standard i Danmark i det store og hele, er det nødvendigt at rette på mangt og meget, så man i stedet for at strø penge ud i flæng hist og her, fordi der er så mange, der kan finde ud af, at de trænger, koncentrerer sig om dem, der virkelig trænger. Det vidste også socialdemokraterne, og det ved socialdemokraterne ude i kommunerne. Det er det, man skal, og det er det, de er i færd med at gøre, og det er det, de får øretæverne for derude, eller de lader dem gå videre til regeringen og siger, at det er regeringens skyld.

Det er ikke reelt at fremstille det, som om der nu er skabt en ny fattigdom i Danmark. Hvad der var fattigt før, er fattigt stadig væk, men det er ikke sådan, at der er opstået ny fattigdom. Og så er fattigdom en betegnelse, som er meget, meget ubestemmelig. Fattigdom er i høj grad et spørgsmål om, ikke blot hvad man ikke selv har, men sandelig også i høj grad, hvad de andre har, som man sammenligner sig med. Forståeligt. Det er ikke bare misundelse. Det er også dette: hvorfor skal nogle have noget og jeg ikke have noget? Men når velstanden i landet ikke er større, end den er – og det kommer jeg til om lidt – er der altså ikke mulighed for at undgå, at en masse mennesker bliver nødt til at affinde sig med, at det og det er der ikke adgang til. Det er langt mere, man har her, end man har i andre lande, og det er langt mere, man har i dag, end man havde i 1950erne, i 1940erne, i 1930erne og i 1920erne. Der er ingen tilbagegang i forhold til fortiden. Tværtimod ligger vi på et højt niveau i forhold til før.

Men jeg vil gerne gå lidt ind på dette med de fattige og de rige, for hvem er det? Hvem er de fattige, og hvem er de rige? Hvis vi for at begynde et sted siger: de fattige er dem, der i vores skattestatistik står med under 50.000 kr. i indkomst. Og omvendt: hvem er de rige? For at være på den sikre side skal man vel sige, at det er dem med over 300.000